

Дело C-901/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

10 декември 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

29 ноември 2019 г.

Жалбоподатели в първоинстанционното и във въззивното производство

CF

DN

Ответник в първоинстанционното и във въззивното производство:

Bundesrepublik Deutschland

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

BADEN-WÜRTTEMBERG

О п р е д е л е н и е

По административни дела

CF

– жалбоподател в първоинстанционното производство –
– жалбоподател във въззивното производство –

[...]

срещу

Bundesrepublik Deutschland,

представявана от Федералния министър на вътрешните работи, строителството и родината, представляван на свой ред от ръководителя на Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба за миграцията и бежанците)

[...]

- ответник в първоинстанционното производство –
- ответник във въззивното производство –

поради предоставяне на субсидиарна закрила и постановяване на национална забрана за експулсиране

[...]

и

DN

- жалбоподател в първоинстанционното производство –
- жалбоподател във въззивното производство –

[...] **[ориг. 2]**

срещу

Bundesrepublik Deutschland,

представявана от Федералния министър на вътрешните работи, строителството и родината, представляван на свой ред от ръководителя на Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба за миграцията и бежанците)

[...]

- ответник в първоинстанционното производство –
- ответник във въззивното производство –

[...]

поради предоставяне на субсидиарна закрила и постановяване на национална забрана за експулсиране

на 29 ноември 2019 г. единадесети състав на Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Върховен административен съд на провинция Баден-Вюртемберг, Германия)

[...]

определи:

Спира производството по делото.

На основание член 267 ДФЕС до Съда на Европейския съюз се отправят следните преюдициални въпроси:

1. Допускат ли член 15, буква в) и член 2, буква е) от Директива 2011/95/ЕС тълкуването и прилагането на разпоредба на националното право, съгласно която тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт (в смисъл, че цивилно лице поради самия факт на присъствието си на съответната територия би било изложено на реална опасност да претърпи посочените заплахи), когато това лице не е конкретно засегнато поради присъщи на личното му положение елементи, могат да са налице само ако е определен минимален брой на цивилните жертви (убити или ранени)?
2. При утвърдителен отговор на първия въпрос: трябва ли въпросът дали са настъпили заплахи в този смисъл да се преценява въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства в конкретния случай? При отрицателен отговор: кои са другите изисквания на правото на Съюза относно тази преценка? **[ориг. 3]**

Мотиви

I.

- 1 Преюдициалното запитване е отправено по две дела, в които жалбоподателите поддържат искането си да им бъде предоставена субсидиарна закрила. То засяга тълкуването на член 15, буква в) във връзка с член 2, буква е) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9) (наричана по-нататък „Директива 2011/95“), като се има предвид член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричаната по-нататък „Хартата“) и член 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (наричаната по-нататък „ЕКПЧ“).
- 2 Релевантните в разглеждания случай разпоредби на националното право са разпоредбите на Asylgesetz (Закон за убежището), в редакцията му, публикувана на 2 септември 2008 г. (BGBl. I, стр. 1798), последно изменен с член 45 от Закона от 15 август 2019 г. (BGBl. I, стр. 1307) (наричан по-нататък „AsylG“). Член 4, параграфи 1 и 3 от AsylG („Субсидиарна закрила“), с които са транспонирани член 2, буква е) и член 15 от Директива 2011/95, гласи:

(1) Чужденец може да иска субсидиарна закрила, когато има сериозни основания да се смята, че в държавата му на произход е заплашен от тежки посегателства. Тежките посегателства са:

1. смъртното наказание или екзекуцията,
2. изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, или
3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

(2) [...]

(3) Членове 3с—3е се прилагат *mutatis mutandis*. Преследването, закрилата срещу преследване, респ. основателните опасения от преследване се заменят с опасността от тежки посегателства, закрилата срещу тежки посегателства и реалната опасност от тежки посегателства; статутът на бежанец се заменя със субсидиарната закрила. **[ориг. 4]**

3 Член 3 от AsylG („Вътрешна закрила“), който транспонира член 8 от Директива 2011/95, гласи:

- (1) Статут на бежанец не се предоставя на чужденец, който
 1. в част от държавата си на произход няма основателни опасения от преследване или има достъп до закрила срещу преследване съгласно член 3д и
 2. може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

(2) При разглеждането на въпроса дали тази част от държавата на произход отговаря на условията по параграф 1, следва към момента на произнасяне по молбата да се вземат предвид общите условия в тази част на държавата и личното положение на чужденеца в съответствие с член 4 от Директива 2011/95/ЕС. За тази цел следва да се получи точна и актуална информация от съответните източници, като например върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

II.

4 Жалбоподателите са афганистанци от провинция Нангархар. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба за миграцията и бежанците)

отхвърля подадените от тях във Федерална република Германия молби за убежище. Жалбите, подадени пред Verwaltungsgericht Karlsruhe (Административен съд Карлсруе) и Verwaltungsgericht Freiburg (Административен съд Фрайбург), не са уважени. Запитващата юрисдикция допуска частично подадените от жалбоподателите жалби. Във въззивното производство жалбоподателите поддържат искането за предоставяне на субсидиарна закрила съгласно член 4 от AsylG. Освен това, при условията на евентуалност, правят искане да се постанови забрана за експулсиране, която се определя съгласно националното право и следва проверката за международна закрила [...]. [По допустимостта на въззивното производство]

III.

5. Производствата са спрени до получаването на преюдициално заключение от Съда на [ориг. 5] Европейския съюз на основание член 267 ДФЕС. Съдебният състав иска допълнителни разяснения на критериите на правото на Съюза за предоставяне на субсидиарна закрила в случай на безогледно насилие над цивилното население в резултат от конфликт. Съществуват съмнения по отношение на тълкуването на член 15, буква в) във връзка с член 2, буква е) от Директива 2011/95, които се отнасят до условията, при които може да се приеме, че са налице тежки и лични заплахи по смисъла на тези разпоредби. Към настоящия момент Съдът все още не е имал повод да се произнесе по този въпрос (1.). Досегашната практика на останалите съдилища не е еднаква. Докато в някои случаи се прави цялостна преценка въз основа на всички обстоятелства на конкретния случай, други подходи се насочват главно към броя на цивилните жертви (2.). Отговорите на Съда са релевантни за разрешаването на спора. От тях зависи уважаването на жалбите. Ако тежките и лични заплахи в значителна степен зависят от броя на цивилните жертви, главните искания относно субсидиарната закрила следва да бъдат отхвърлени. От друга страна, от цялостната преценка и на други обосноваващи опасността обстоятелства следва, че нивото на насилие в провинция Нангархар към настоящия момент е толкова високо, че поради самия факт на присъствието им жалбоподателите, които не разполагат с вътрешна закрила, биха били сериозно заплашени (3.).

1.

6. Отправените до Съда въпроси са насочени към критериите на правото на Съюза, съгласно които следва да се прецени дали съществуват тежки и лични заплахи по смисъла на член 15, буква в) във връзка с член 2, буква е) от Директива 2011/95. Досегашната съдебна практика не позволява да се отговори еднозначно на тези въпроси. Действително Съдът вече е постановил, че тежките и лични заплахи поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95, когато съответното лице не е конкретно засегнато поради присъщи на личното му положение елементи, по изключение могат да се считат за установени, когато степента на характеризиращото конфликта безогледно

насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице поради самия факт на присъствието си на съответната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (решение на Съда от 17 февруари 2009 г., *Elgafaji*, С-465/07, ECLI:EU:C:2009:94). Той обаче не се е произнесъл относно критериите, съгласно които следва да се определи дали е налице такава опасност. Установяването и преценката на обстоятелствата **[ориг. б]** действително е задължение на националните съдилища. При все това конкретното дефиниране на елементите от фактическия състав, нуждаещи се от изясняване и преценка в съответствие със заложените стандарти, е въпрос, който се урежда от правото на Съюза. Същото се отнася и до интензитета и обхвата на необходимите в това отношение фактически констатации (относно член 4 от Хартата, вж. решение от 15 октомври 2019 г., *Dorobantu*, С-128/18, EU:C:2019:857, т. 50 и сл., по-специално т. 55, и т. 58 и сл., по-специално т. 61 и 63).

7. От член 15, буква в) във връзка с член 2, буква е) от Директива 2011/95 не може ясно да се установят обстоятелствата, при които цивилно лице, което не е конкретно застрашено от въоръжен конфликт, поради самия факт на присъствието си на конфликтна територия е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. От една страна, изискваното съгласно практиката на Съда ниво на насилие предполага, че би трябвало да може се очаква, че още в миналото броят на жертвите е бил значителен; това би съответствало на квалифицирането на такива обстоятелства като „извънредна ситуация“, респ. като ситуация с „извънреден характер“ (вж. решение Съда от 17 февруари 2009 г., *Elgafaji*, С-465/07, ECLI:EU:C:2009:94, т. 37 и сл). От друга страна, формулировката и целта на разпоредбата предполагат, че на броя на жертвите не следва да се придава изключваща функция, а цялостната преценка на положението трябва да се основава на тях — кумулативно — като един фактор сред другите. От концептуална гледна точка вече дадените жертви не представляват необходимо условие за заплаха, а са само индикатор за констатирането на свързани обстоятелства. Освен това превантивният характер на субсидиарната закрила би се неутрализирил, ако би трябвало да се изчака фактическото настъпване на най-тежкото страдание, преди да може да се предостави закрила на други цивилни лица, по-специално на онези, които единствено чрез принудително разселване са избегнали вредите за себе си. Точно обратното, това показва, че извънредната опасност от конфликт за цивилното население следва да се преценява цялостно въз основа на всички релевантни в това отношение критерии.
8. В това отношение следва да се вземат предвид и систематични аспекти. Член 15, буква в) от Директива 2011/95 следва да бъде тълкувана автономно като разпоредба на правото на Съюза. Същевременно Съдът на Европейския съюз се уверява, че неговото тълкуване на тази разпоредба е напълно съвместимо с член 3 от ЕКПЧ, включително със съдебната практика на Европейския съд за правата на човека (решение на Съда от 17 февруари

2009 г., Elgafaji, C- 465/07, ECLI:EU:C:2009:94, т. 28 и 44, с препращане към ЕСПЧ, [ориг. 7] решение по дело NA. с/у Обединеното кралство от 17 юли 2008 г., 25904/07, §§ 115—117, относно член 4 от Хартата вж. също решение на Съда от 15 октомври 2019 г., Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, т. 56 и следващите). Европейският съд за правата на човека, от своя страна, приема, че член 3 от ЕКПЧ и член 15, буква в) от Директива 2011/95 предлагат сходна закрила. По-конкретно, изискванията на двете разпоредби биха могли да бъдат изпълнени при извънредни обстоятелства, свързани с положение, при което цивилно лице поради самия факт на присъствието си на съответната територия е изложено на опасност (ЕСПЧ, решение по дело Sufi и Elmi с/у Обединеното кралство от 28 юни 2011 г., 8319/07 и 11449/07, § 226). Фактът, че при самостоятелното тълкуване на член 15, буква в) от Директива 2011/95 обаче следва да се вземе предвид съвместимостта на това тълкуване с практиката на Европейския съд за правата на човека, показва, че при всички положения на лицата, които търсят закрила, не следва да се поставят по-строги условия по отношение на субсидиарната закрила спрямо условията съгласно член 3 от ЕКПЧ. Това се потвърждава от обстоятелството, че е необходимо вторичното право на Европейския съюз да се тълкува в съответствие с основните права, но съгласно член 52, параграф 3 от Хартата член 4 от Хартата има същия смисъл и обхват както член 3 от ЕКПЧ (решение на Съда от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 78 и 91).

9. От практиката на Европейския съд за правата на човека следва, че с оглед на член 3 от ЕКПЧ при преценката дали лицето, което търси закрила, би било изложено на реална опасност („real risk“) обстоятелствата в конкретния случай трябва да се разглеждат в тяхната съвкупност („cumulatively“) (ЕСПЧ, решение по дело J.K. и др. с/у Швеция от 23 август 2016 г., 59166/12, § 95). Конкретно в разглеждания контекст Европейският съд за правата на човека оценява интензитета на даден конфликт, както и следващата от него реална опасност цивилно лице поради самия факт на присъствието си да бъде изложено на неразрешено третиране заради широко разпространено насилие, въз основа на цялостна преценка на различни критерии, чийто подбор счита за неизчерпателен, но подходящ в конкретния случай, а именно методите и тактиките за воденето на война и нейното разпространение, териториалното разпространение на въоръжените действия и накрая броя на убитите, ранените и разселените (ЕСПЧ, решение по дело Sufi и Elmi с/у Обединеното кралство от 28 юни 2011 г., 8319/07 и 11449/07, § 241 и сл.). [ориг. 8]

2.

10. В отклонение от това, съгласно практиката на германските върховни съдилища по член 4, параграф 1, първо и второ изречение от AsylG, който транспонира член 15, буква в) във връзка с член 2, буква е) от Директива 2011/95, задължително условие за приемането на тежки и лични заплахи по отношение на лица, които не са конкретно засегнати поради присъщи на

личното им положение елементи, е количественото определяне на риска от убийства и ранявания, изразен чрез съотношението на жертвите спрямо общия брой на населението на съответната територия. От една страна, подобно количествено определяне се разглежда като необходимо формално условие, без наличието на което цялостната преценка на личните заплахи на засегнатото лице ще бъде погрешна: „Едва въз основа на количественото определяне [...] е възможна цялостна преценка [...]“ (Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) [...]). От друга страна, приемането на лични заплахи предполага, че установеният брой на жертвите е достигнал определена минимална стойност. Bundesverwaltungsgericht действително не посочва минималната стойност. Той обаче постановява, че вероятността едно лице да бъде убито или ранено, равняваща се „приблизително на 0,12 % или 1:800 на година“ (Bundesverwaltungsgericht, решение от 17 ноември 2011 г., 10 С 13.10, juris т. 7), далеч не достига необходимата минимална стойност. Съгласно практиката на Bundesverwaltungsgericht при такъв брой жертви не е необходима по-нататъшна проверка по отношение на степента на опасност, тъй като установеният брой жертви създава единствено риск от вреда, който „е толкова далече от прага на голямата вероятност, че неизвършването на по-нататъшна проверка (неотчитането на други обстоятелства) не може да окаже влияние впоследствие“ (Bundesverwaltungsgericht, решение от 17 ноември 2011 г., 10 С 13.10, juris т. 23). От тази гледна точка аспектите, въз основа на които се извършва оценката, представляват „коригиращи съображения“ (Berlit, ZAR 2017 г., 110 (118)).

11. Въз основа на тези изисквания на върховните съдилища практиката на висшите и административните съдилища приема, че при всички положения при риск от 1:800 „дори цялостната преценка не може да промени нищо в обстоятелството, че не са налице условията на член 4, параграф 1, второ изречение, точка 3 от AsylG.“ [...]. Ето защо изискването за количествен минимален праг определя приложението в германското право на член 15, буква в) във връзка с член 2, буква е) от Директива 2011/95 [...] **[ориг. 9]** [...]. [позоване на съдебната практика на германските висшите административни съдилища]
12. Съдебната практика в други европейски държави е много разнородна, тъй като се прилагат различни критерии и фактите се преценяват по различен начин. Австрийският Verwaltungsgerichtshof (Административен съд, Австрия) основава анализа на риска върху комплексната оценка на възможните опасности и следва в това отношение практиката на Европейския съд за правата на човека [...] [позоваване на съдебната практика]. Съдилищата на Обединеното кралство изглежда придават съществено значение на количествените проучвания. Без да засяга евентуалната относимост на качествените критерии, броят на жертвите изглежда има изключващо значение [...] [позоваване на съдебната практика]. Количествените съображения имат важна роля и в решение на френския Cour Nationale du Droit d'Asile (Национален съд по въпросите на

правото на убежище, Франция), в което преценката по отношение на тях всъщност е различна от направената от посочените по-горе съдилища [...] [позоваване на съдебната практика]. Белгийският Conseil du Contentieux des Etrangers (Съвет за спорове, свързани с чужденци, Белгия) оценява голям брой критерии — освен броя на жертвите и разселените, включва и вида, броя и размера на въоръжените действия, естеството на конфликта и последиците от него върху цивилното население [...] [позоваване на съдебната практика]. Швейцария не е обвързана с Директива 2011/95, но въпреки това също предоставя закрила при конкретна опасност от положения като война, гражданска война и ширещо се насилие. При преценката в това отношение швейцарският Bundesverwaltungsgericht е резервиран към цифрите, [ориг. 10] изразява съмнения относно тяхната надеждност и тежест (вж. в това отношение германския Bundesverfassungsgericht (Федерален конституционен съд, Германия), определение от 25 април 2018 г., 2 BvR 2435/17, [...]) и обръща внимание на множество други фактори [...] [позоваване на съдебната практика]. Накрая, върховният комисар за бежанците на Организацията на обединените нации предприема друг подход, съгласно който следва да бъдат взети предвид например непреките и дългосрочни последици от конфликта и общата защита на човешките права (Върховен комисар за бежанците на Организацията на обединените нации, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 август 2018 г., стр. 104). В научната литература също се възприемат различни подходи, които се стремят да основат преценката върху широка основа [...].

3.

13. Жалбоподателите са цивилни граждани от провинция Нангархар. Въз основа на изслушванията на жалбоподателите от запитващата юрисдикция по време на съдебното заседание, проведено на 28 ноември 2019 г., като са разгледани съответните им индивидуални доводи, е установено, че не следва да им се предоставя субсидиарна закрила по член 4, параграф 1, второ изречение, точка 1 или 2 от AsylG (член 15, буква а) или б) от Директива 2011/95). Освен това съдебният състав не е убеден, че жалбоподателите са конкретно засегнати поради присъщи на личното им положение елементи по смисъла на съдебната практика на Съда относно член 15, буква в) от Директива 2011/95 (вж. решение на Съда от 17 февруари 2009 г., Elgafaji, C- 465/07, ECLI:EU:C:2009:94, т. 39).
14. Съгласно фактическите констатации на съдебния състав относно общата сигурност в Афганистан към датата на това решение (член 4, параграф 3, буква а) от Директива 2011/95) в случай на връщане на жалбоподателите в провинция Нангархар обаче поради самия факт на присъствието им те ще бъдат изложени на реална опасност да претърпят тежки и лични заплахи заради безогледно насилие в резултат от конфликт. Това обаче предполага, че тази хипотеза не се изключва от количествено определения размер на дадените цивилни жертви досега, а се основава на цялостна преценка на

релевантните критерии. Те включват по-специално еднаквите последици от конфликтите, броя, непредвидимостта и географското разпространение на тези действия, както и следващия от тях значителен брой на разселени лица [ориг. 11] и цивилни жертви. Констатациите могат да бъдат обобщени по следния начин:

15. В конфликта в Афганистан изправени един срещу друг са силите за сигурност на правителството и антиправителствени недържавни участници. Силите на двете страни са силно фрагментирани и в различна степен се характеризират с корупция, вътрешни борби за власт, липса на дисциплина и престъпност. Те са тясно свързани с цивилното население. Това се отнася приоритетно до талибаните и т.нар. „Ислямска държава в провинция Хорасан“ (наричана по-нататък „ИДПХ“), които отчасти вербуват чуждестранни бойци, но останалата част са мъже от местното население. Участие в конфликта — за двете страни — обаче взимат и други въоръжени групировки, които имат местни корени и са командвани от племенни водачи, местни бойни лидери или престъпници. Ето защо бойците и цивилното население в голяма степен се смесват.
16. Големи части от провинция Нангархар не са под ефективния контрол на някоя от страните в конфликта. По-специално нито афганистанското правителство, нито талибаните могат да осигурят стабилност. В провинцията силни са не само талибаните. Тя е крепост и на ИДПХ, а освен това там са активни няколко други терористични групи. Поради това държавните въоръжени сили концентрират в Нангархар операциите си срещу бунтовниците както чрез наземни операции, така и чрез въздушни удари. И в двата случая засегнати са убежищата на цивилното население и граждански обекти, тъй като бунтовниците използват тези места. Ето защо държавните сили причиняват значителна част от цивилните жертви. Точно в Нангархар обаче помежду си воюват по-специално талибаните, при които освен това има вътрешни конфликти, и ИДПХ. Държавните сили за сигурност не са в състояние да защитят цивилното население.
17. Сигурността в Нангархар обаче е много нестабилна и поради обстоятелството, че за провинцията воюват и бунтовниците. Тя граничи с някогашни племенни райони в Пакистан (към настоящия момент Federally Administered Tribal Areas). През отворената граница бойците на двете страни могат да се оттеглят на другата граница, като по този начин въоръжените групи получават провизии. Местоположението на границата дава възможност за контрабанда на стоки от и към Пакистан. Освен това в провинцията се отглежда голямо количество [ориг. 12] мак. Нангархар е афганистански регион с четвъртата по големина засадена площ и през 2017 и 2018 година регистрира рекордни стойности на произведен опиум. Производството на опиум е сред най-важните източници на приходи на антиправителствените групи в Нангархар, поради което те воюват помежду си за района.

18. Бунтовниците нанасят огромни щети на цивилни. ИДПХ умишлено разпространява терора сред цивилното население, като атакува училища, болници и благотворителни или религиозни организации. Талибаните обаче също причиняват цивилни жертви. Действително те обявяват, че искат да опазят цивилното население. Начинът на въоръжените им действия обаче неминуемо води до безразборно насилие. Същото се отнася и за бунтовниците. Те се крият в жилища и използват граждански обекти за целите си, поради което са атакувани в тях. Атакуваните от тях държавни цели често се намират в градски центрове. Техните методи на бойни действия причиняват безогледно вреди, като например взривяване на бомби на оживени места, нападения на публично достъпни институции или неразграничаване на бойци от цивилни по време на нападения.
19. Характерът на конфликта и методите на бойните действия в Нангархар до настоящия момент имат неприемливи последици за цивилното население. През 2018 г. седмично там са регистрирани средно 12,6 инцидента в резултат от конфликти, свързани с бунтовници. През 2019 г. също следва да се отчете високо равнище на насилие. Операциите на въоръжените сили, нападенията, сраженията между бунтовниците и свързаната с конфликта престъпност, при която има цивилни жертви, имат постоянно високо равнище. Посочват се само примерно: цивилни убити при въздушни удари от въоръжените сили и самоубийствени атентати на бунтовници (Хисарак и Джелалабад, март); хиляди разселени в резултат от тежки сражения между талибаните и ИДПХ (Шерзад и Чогани, април); погрешно избиване на шестчленно семейство от афганистанските въоръжени сили (Шерзад, май); множество жертви при самоубийствен атентат по време на сватбено тържество (Пачер Агам, юли); десетки цивилни жертви при серия от бомби в деня на независимостта на Афганистан (цял Нангархар, август); цивилни убити от бомби в автомобили и атентатори самоубийци (Джелалабад и Моманд Дара, септември); около 70 жертви при неправилно управлявана атака с дрон на армията на САЩ (Чогани, септември); през октомври избухват няколко бомби в цялата провинция, между които нападение над джамия в Хаска **[ориг. 13]** Мина взема над 120 цивилни жертви. През септември 2019 г. армията на САЩ изпълнява военни удари в провинцията в 24 от 30 дни и между веднъж и 26 пъти на ден (средно над шест удара дневно).
20. При население между 1,6 и 1,8 милиона души броят на цивилните жертви в Нангархар през 2018 г. е между 1 517 и 1 815 (убити и ранени). Това съответства на 0,08—0,11 % от населението или на съотношение 1:1 190—1:880. Въпреки това следва да се отчете и шокиращо големият брой на вътрешно разселените лица. Една трета от населението на Нангархар са разселени и завърнали се лица. През 2018 г. над 12 хиляди души са разселени от Нангархар и над 11 хиляди са разселени към Нангархар. Броят на хората, живеещи в неформални селища, е голям, също както и разходите на цивилното население за задоволяване на основните нужди. Медицинските грижи, продоволствената сигурност и хигиенните стандарти са лоши. През

2019 г. броят на разселените лица би трябвало да е нараснал значително по-специално поради сраженията между бунтовници и опитите на държавните сили за сигурност да разселят бунтовници от части на Нангархар. Така през март 2019 г. в резултат от сраженията в Кунар и Нангархар са разселени 21 хиляди души, между които повече от половината от населението на разглежданата провинция. Поради тежки сражения между бунтовници, в които впоследствие се включват и държавни военни сили, през май в Шерзад и Чогани са разселени повече от 56 хиляди души. В началото на август 2019 г. в цялата провинция Нангархар са разселени над 4 хиляди души. Само разселванията през 2019 г. с засегнали досега повече от 81 хиляди души, т.е. 5 % от населението на Нангархар.

21. Жалбоподателите не разполагат с вътрешна закрила (член 3е от AsyIG, член 8 от Директива 2011/95). Съгласно фактическите констатации на съдебния състав градовете Кабул, Херат и Мазари Шариф по принцип се считат за места, на които действително може да бъде предоставена вътрешна закрила въпреки значителните трудности за част от цивилното население и пораждащата загриженост за сигурност. Възрастни трудоспособни мъже без задължения за издръжка са в състояние да осигурят своя жизнен минимум дори без съществуваща семейна и социална среда. Установяването там на лица с повишена степен на уязвимост обаче обикновено е неприемливо [...] **[ориг. 14]** [...]. [Позоваване на практиката на германските съдилища и съдилища на други държави членки]
22. Жалбоподателят по едно от делата [...] е вдовец и в случай че бъде върнат в Афганистан сам ще носи отговорност за роденото си през 2015 г. дете. Другите членове на семейството му живеят само в Нангархар и той няма среда в Кабул, Херат или Мазари Шариф. Той би трябвало да се грижи за детето сам и при обстоятелствата в Афганистан не би бил в състояние същевременно да осигури препитание за себе си и детето. Жизненият минимум не би бил осигурен.
23. Жалбоподателят по другото дело [...] е женен и има пет деца. Нито е достатъчно сигурно, че седемчленното семейство би могло да намери подходящо жилище в трите града, нито жалбоподателят, който през целия си живот е бил под решаващото влияние на баща си, няма образование и като цяло оставя впечатление, че не е подготвен за живота, би могъл в достатъчна степен на вероятност да осигури препитанието за децата си, съпругата си и за самия себе си, без помощта и подкрепата на членовете на семейството си. И в този случай жизненият минимум не би бил осигурен.

IV.

24 [...]

[...]

[процедура; подписи]